

Conflictul cosmic

Sabat după-amiază

De memorat:

„Vrășmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Geneza 3:15).

În centrul teologiei biblice se află marea luptă dintre Hristos și Satana. Deși ideea de conflict cosmic între Dumnezeu și ființele celeste care au căzut și s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu este un proeminent motiv literar în Scriptură (Matei 13:24-30,37-39; Apocalipsa 12:7-10) și deși acesta este răspândit în tradiția creștină, mulți creștini au respins sau au ignorat cu totul această idee.

Din perspectivă biblică însă, tema unui conflict cosmic – în care diavolul și îngerii lui se opun împărăției lui Dumnezeu – nu este o temă pe care să o putem neglija fără a pierde o mare parte din ceea ce transmit narațiunile biblice. Dacă citim chiar și doar evangheliile, observăm că ele sunt pline de referiri la diavol și la demonii care se opun lui Dumnezeu.

Pentru început în această săptămână, vom discuta cum răspundem la următoarele două întrebări, potrivit unor pasaje biblice cruciale:

1. Unde susține Scriptura că există un conflict cosmic între Dumnezeu și Satana?
2. Potrivit Scripturii, ce fel de conflict este?

Duminică, 23 februarie

„Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta”

1. Cum ne ajută parabola din Matei 13:24-27 să înțelegem răul din lumea noastră?

Matei 13:24-27

²⁴ Isus le-a pus înainte o altă pildă, și le-a zis: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat o sămânță bună în țarina lui.

²⁵ Dar, pe când dormeau oamenii, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină între grâu, și a plecat.

²⁶ Când au răsărit firele de grâu și au făcut rod, a ieșit la iveală și neghina.

²⁷ Robii stăpânului casei au venit, și i-au zis: „Doamne, n-ai semănat sămânța bună în țarina ta? De unde are, deci, neghină?”

Isus povestește despre un fermier care seamănă numai semințe bune în câmpul lui. Dar între grâu răsare neghină. Văzând acest lucru, slujitorii îl întreabă: „Doamne, n-ai semănat sămânța bună în țarina ta? De unde are dar neghină?” (Matei 13:27). Aceasta seamănă cu întrebarea repetată în zilele noastre: Dacă Dumnezeu a creat lumea pe deplin bună, de ce există rău în ea?

2. Citește Matei 13:28-30 în lumina explicației date de Hristos în Matei 13:37-40. Cum contribuie aceste texte la o mai bună înțelegere a naturii conflictului cosmic?

Matei 13:28-30

²⁸ El le-a răspuns: „Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta.” Și robii i-au zis: „Vrei, deci, să mergem s-o smulgem?”

²⁹ „Nu” le-a zis el „ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea.

³⁰ Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; și, la vremea secerișului, voi spune secerătorilor: „Smulgeți întâi neghina, și legați-o în snopi, ca s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul meu.”

Matei 13:37-40

³⁷ El le-a răspuns: „Cel ce samănă sămânța bună, este Fiul omului.

³⁸ Țarina, este lumea; sămânța bună sunt fiii Împărăției; neghina, sunt fiii celui rău.

³⁹ Vrăjmașul, care a semănat-o, este Diavolul; secerișul, este sfârșitul veacului; secerătorii, sunt îngerii.

⁴⁰ Deci, cum se smulge neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfârșitul veacului.

Stăpânul răspunde întrebării slujitorilor: „Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta” (Matei 13:28). Ulterior, Isus Îl identifică pe cel care „seamănă sămânța bună” drept „Fiul omului”, care este Isus Însuși (Matei 13:37) și pe „vrăjmașul care a semănat” neghina drept „diavolul” (Matei 13:39), descriind în mod explicit un conflict cosmic între Hristos și Satana. De ce există rău în lume? Răul este rezultatul acțiunii vrăjmașului (diavolul), care se opune stăpânului. „Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta” (Matei 13:28).

Acest răspuns însă dă naștere unei alte întrebări: „Vrei dar să mergem s-o smulgem?” Cu alte cuvinte, de ce nu scoți răul din rădăcini imediat? „«Nu», le-a zis el, «ca nu cumva, smulgând neghina, să

smulgeți și grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș»” (Matei 13:29,30; compară cu Marcu 4:29). Potrivit parabolei, Dumnezeu va pune în cele din urmă capăt răului, dar smulgerea lui prematură ar avea ca rezultat daune colaterale ireversibile, care ar afecta binele.

Care sunt pericolele dacă s-ar încerca acum smulgerea neghinei din mijlocul grâului? În același timp, de ce lucrul acesta nu înseamnă pur și simplu ignorarea răului care ne iese în cale?

Luni, 24 februarie

Originea luptei de pe pământ

În paralel cu întrebarea din parabolă – de ce există sămânță rea pe câmp, dacă stăpânul a pus numai sămânță bună – apare o altă întrebare: Dacă Dumnezeu a creat o lume într-un tot bun, cum a apărut răul aici?

3. Ce transmit cuvintele lui Dumnezeu din Geneza 1:31 despre starea creației când Dumnezeu a terminat de creat și de ce este important acest răspuns?

Geneza 1:31

³¹ Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune.

Astfel a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a șasea.

Conform cu Geneza 1:31, când Dumnezeu a terminat de creat lumea, aceasta era foarte bună. În Geneza 1 nu există niciun indiciu de vreun rău la crearea acestei planete de către Dumnezeu. Atunci cum a intrat răul în experiența umană?

4. Cum a ajuns răul aici, pe pământ? În ce lumină e pusă natura conflictului cosmic? Geneza 3:1-7 și Apocalipsa 12:7-9.

Geneza 3:1-7

¹ Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: „Să nu mâncați din toți pomii din grădină?”

² Femeia a răspuns șarpelui: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină.”

³ Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.”

⁴ Atunci șarpele a zis femeii: „Hotărât, că nu veți muri!

⁵ dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”.

⁶ Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat, deci, din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el.

⁷ Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorțuri din ele.

Apocalipsa 12:7-9

⁷ Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei,

⁸ dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer.

⁹ Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.

Aici vedem minciunile despre caracterul lui Dumnezeu prezentate de șarpe, identificat în Apocalipsa 12:7-9 ca diavolul însuși („șarpele cel vechi”). Șarpele folosește inițial o întrebare pentru a pune la îndoială porunca lui Dumnezeu, denaturând aproape complet în întrebarea lui ceea ce poruncise Dumnezeu. Apoi șarpele pune direct la îndoială ceea ce spusese Dumnezeu, zicându-i Evei: „Hotărât că nu veți muri” (Geneza 3:4). Cineva – fie șarpele, fie Dumnezeu – a mințit-o pe Eva, care acum trebuie să aleagă dacă să creadă ce i-a spus Dumnezeu sau ce i-a spus șarpele.

Aici și în alte părți din Scriptură, natura acestui conflict are în vedere în primul rând pe cine să crezi și ce să crezi, fapt care este integral legat de iubire. Și aceasta întrucât convingerile tale despre cineva, despre ce fel de persoană este și dacă este sau nu de încredere, au un impact profund asupra capacității tale de a iubi acea persoană și de a avea încredere în ea, iar, în acest caz, de a asculta de ceea ce îți spune.

Citește Geneza 3:15. Declarația făcută de Dumnezeu șarpelui, că sămânța femeii, adică Mesia, avea să zdrobească capul șarpelui, este deseori identificată ca prima Evanghelie din Scriptură (protoevangelium). Cum întărește ea realitatea conflictului și în același timp oferă speranță în mijlocul acestuia?

Geneza 3:15 Vrășmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul.”

Originea luptei din cer

Capitolele 1 la 3 din Geneza arată categoric că răul a existat *înainte* de căderea lui Adam și a Evei. La nivel de concept, „răul” apăruse deja în numele „pomul cunoștinței binelui și răului” (Geneza 2:9,17). Apoi șarpele Îl acuză pe Dumnezeu că minte când, de fapt, șarpele este cel care minte. Existența șarpelui (Apocalipsa 12:9) și minciuna acestuia arată realitatea răului acolo. Prin urmare, chiar și în Eden, înainte de cădere, se manifestă prezența răului.

5. Citește Ezechiel 28:12-19 în lumina textelor din Exodul 25:19,20. Care este natura căderii acestei ființe?

Ezechiel 28:12-19

¹² „Fiul omului, fă un cântec de jale asupra împăratului Tirului, și spune-i: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: ajunsesei la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune, și desăvârșit în frumuseță.

¹³ Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonice, cu topaz, cu diamant, cu hrisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smarald, și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut.

¹⁴ Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel Sfânt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare.

¹⁵ Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua, când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine.

¹⁶ Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de silnicie, și ai păcătuit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu, și te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare.

¹⁷ Ți s-a îngîmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea, te arunc la pământ, te dau priveriște împăraților.

¹⁸ Prin mulțimea nelegiurilor tale, prin nedreptatea negoțului tău, ți-ai spurcat locașurile sfinte; de aceea, scot din mijlocul tău un foc, care te mistuie, și te prefac în cenușă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc.

¹⁹ Toți cei ce te cunosc între popoare rămân uimiți din pricina ta; ești nimicit, și nu vei mai fi niciodată!”

Exodul 25:19,20

¹⁹ să faci un heruvim la un capăt și un heruvim la celălalt capăt; să faceți heruvimii aceștia ieșind din capacul ispășirii la cele două capete ale lui.

²⁰ Heruvimii să fie cu aripile întinse pe deasupra, acoperind cu aripile lor capacul ispășirii și cu fețele întoarse una spre alta; heruvimii să aibă fața întoarsă spre capacul ispășirii.

Potrivit acestui pasaj, conflictul cosmic a început în cer și originea răului este tot în cer. Înainte de cădere, ființa care a ajuns cunoscută ca Satana era un heruvim ocrotitor. Pe lângă faptul că este identificat ca acest heruvim, el ajunsese „la cea mai înaltă desăvârșire”, fiind „plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe”, și se afla „în Eden, grădina lui Dumnezeu” (Ezechiel 28:12,13). Niciunul dintre aceste lucruri nu se poate spune despre împăratul uman al Tirului (sau despre oricare alt om). Prin urmare, știm că ni se oferă aici o scurtă descriere a căderii lui Lucifer.

6. Ce detalii găsești în Isaia 14:12-15 despre originea mării lupte?

Isaia 14:12-15

¹² Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor!

¹³ Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei;

¹⁴ mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.”

¹⁵ Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adâncimile mormântului!

Conform cu Isaia 14, Lucifer a decis să se înalțe și să se facă precum Dumnezeu. Acest verset completează ceea ce am văzut în Ezechiel 28, și anume că i „s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții” sale (Ezechiel 28:17), fapt care ar fi trebuit să îl determine să Îl slăvească pe Dumnezeu, care l-a făcut frumos. În schimb, el a devenit mândru. Mai rău, în această mândrie, el și-a propus să ia locul lui Dumnezeu și să-L calomnieze. Termenul ebraic pentru „negoț” din Ezechiel 28:16 înseamnă și „a calomnia”, un indiciu al modului în care Satana va acționa împotriva lui Dumnezeu și împotriva noastră.

Cum înțelegem faptul că Lucifer, care a căzut, a fost inițial „fără prihană [...] din ziua” în care a fost făcut „până în ziua când s-a găsit nelegiuirea” în el (Ezechiel 28:15)? Cum ar putea o ființă

perfectă/„fără prihană” să cadă dacă a fi „fără prihană” nu includea adevărata libertate morală?

Miercuri, 26 februarie

„Dacă Te vei închina mie”

Încercarea lui Satana de a uzurpa tronul lui Dumnezeu se poate observa și în pasajele despre ispitire din Matei 4 și Luca 4. În șocanta întâlnire dintre Isus și ispititor se dezvăluie multe lucruri despre natura conflictului. Aici vedem realitatea mării lupte dintre Hristos și Satana, dar redată în termeni duri și grafici.

7. Cum descoperi realitatea mării lupte dintre Hristos și Satana în Matei 4:1-11?

Matei 4:1-11

¹ Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul.

² Acolo a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți; la urmă a flămânzit.

³ Ispititorul s-a apropiat de El, și i-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini.”

⁴ Drept răspuns, Isus i-a zis: „Este scris: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”

⁵ Atunci diavolul L-a dus în Sfânta cetate, L-a pus pe streșina Templului,

⁶ și I-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos; căci este scris: „El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; și ei Te vor lua pe mâni, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră.”

⁷ „De asemenea este scris” a zis Iisus: „Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău.”

⁸ Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărățiile lumii și strălucirea lor, și I-a zis:

⁹ „Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie.”

¹⁰ „Pleacă, Satano” i-a răspuns Isus. „Căci este scris: „Domnului, Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești.”

¹¹ Atunci diavolul L-a lăsat. Și deodată au venit la Isus niște îngeri, și au început să-I slujească.

Isus a fost „dus” de Duhul în pustiu cu scopul expres să fie „ispitit de diavolul” (Matei 4:1). Iar înainte de a da piept cu diavolul în această întâlnire prestabilită, Isus postise 40 de zile. Așadar, când a venit,

diavolul L-a ispitit pe Isus să transforme pietrele în pâine, profitând de foamea extremă resimțită de Acesta. Dar Isus a răspuns acestei ispite cu Scriptura, iar vicleșugul lui Satana a eșuat.

Atunci, într-o încercare de a-L face pe Isus să acționeze din îngâmfare, diavolul L-a ispitit să Se arunce de pe streășina templului. Satana a răstălmăcit Scriptura pentru a sugera că, dacă Isus era cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, îngerii aveau să Îl protejeze. Dar, fiindcă citise Scriptura corect, Isus a combătut din nou isпита.

A treia ispită demască categoric ce încearcă diavolul să facă. El vrea ca Isus să i Se închine. Satana încearcă să uzurpe închinarea care I se cuvine numai lui Dumnezeu. Iar pentru a face lucrul acesta, Îi arată lui Isus „toate împărățiile lumii și strălucirea lor”, apoi pretinde: „Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie” (Matei 4:8,9). În Luca 4:6, un text paralel cu cel din Matei, diavolul susține: „Ție Îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc” (Luca 4:6). Din nou, Isus contracarează această ispită cu Scriptura și din nou Satana dă greș. În toate cele trei cazuri, Isus a folosit Scriptura pentru a Se apăra de atacurile inamicului.

Efesenii 6:12 ne amintește că „noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești”. Deși nu ar trebui să trăim cu frică, de ce trebuie să ne amintim întotdeauna de realitatea luptei care se desfășoară în jurul nostru?

Joi, 27 februarie

Natura conflictului cosmic

Am văzut câteva pasaje care vorbesc despre un conflict cosmic între Dumnezeu și Satana. Dar cum să fie posibil un astfel de conflict? Cum ar putea cineva să se opună Dumnezeului atotputernic? Dacă ar fi vizat puterea absolută, acest conflict cosmic s-ar fi încheiat înainte să înceapă. Trebuie să fie vorba de un alt tip de confruntare. Scriptura destăinuie faptul că acest conflict are în vedere caracterul lui Dumnezeu – o divergență din cauza acuzațiilor calomniatoare făcute de diavol la adresa lui Dumnezeu, potrivit cărora (printre altele) Dumnezeu nu ar fi pe deplin bun și iubitor. Astfel de afirmații nu pot fi învinse prin putere sau prin forță brută, ci prin compararea celor două caractere aflate în competiție.

„În modul în care a gestionat păcatul, Dumnezeu a folosit numai dreptatea și adevărul. Satana putea folosi ceea ce Dumnezeu nu putea – lingușirea și amăgirea. El căutase să falsifice cuvintele lui Dumnezeu și reprezentase eronat planul Său de guvernare înaintea îngerilor, susținând că Dumnezeu nu a fost drept atunci când le-a dat legi și reguli locuitorilor cerului, că atunci când cerea supunere și ascultare de la ființele create căuta numai înălțarea de Sine. [...] Atât caracterul adevărat al uzurpatorului, cât și scopul lui real trebuiau să fie înțelese de toți. El trebuia să aibă timp pentru a se demasca prin lucrurile lui nelegiuite” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 498).

8. Citește Ioan 8:44,45, în lumina pasajului din Apocalipsa 12:7-9. Cum este caracterul diavolului și strategia lui?

Apocalipsa 12:7-9

- ⁷ Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei,
⁸ dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer.
⁹ Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.

Planul diavolului a fost de la început să facă ființele să creadă că Dumnezeu nu era cu adevărat drept și iubitor și că legea Lui le asuprea și le făcea rău. Nu este de mirare că Isus îl numește pe diavol „mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8:44). În schimb, Isus a venit să „mărturise[ască] despre adevăr” (Ioan 18:37) și să contracareze direct minciunile și calomniile lui Satana, învingându-l și în cele din urmă distrugându-l pe el și puterea lui (1 Ioan 3:8; Evrei 2:14).

Apocalipsa 12:9,10 îl identifică pe Satana ca: (1) „șarpele cel vechi”, (2) cel care acuză poporul lui Dumnezeu în tribunalul ceresc și (3) balaurul conducător care înșală lumea. Cuvântul grecesc tradus cu „diavol” înseamnă pur și simplu „calomniator”, arătând încă o dată că natura conflictului vizează convingerile, inclusiv credințele despre caracterul lui Dumnezeu.

Vineri, 28 februarie

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Tragedia veacurilor, cap. 29

„Nimic nu este mai clar explicat în Scripturi decât că Dumnezeu n-a fost în nicio privință răspunzător de apariția păcatului, că n-a fost o retragere arbitrară a harului divin, nici o lipsă în conducerea divină care

să fi creat ocazia pentru apariția răzvrătirii. Păcatul este un intrus, pentru a cărui existență nu se poate da nicio explicație. El este tainic, de neexplicat; a-l scuza înseamnă a-l apăra. [...] Dacă ar fi fost adus imediat la inexistență, ei [locuitorii cerului și ai altor lumi] L-ar fi slujit pe Dumnezeu din teamă, nu din iubire. Influența amăgitorului n-ar fi fost cu totul distrusă și nici atitudinea de revoltă n-ar fi fost eliminată cu totul. Răului trebuia să i se îngăduie să ajungă la maturitate. Pentru binele universului întreg, de-a lungul veacurilor veșnice, Satana trebuia să-și dezvolte mai mult principiile, pentru ca acuzațiile lui aduse guvernării divine să fie văzute de ființele create în lumina lor adevărată, pentru ca dreptatea și mila lui Dumnezeu, precum și imuabilitatea legii Sale să fie pentru totdeauna în afara oricărui dubiu.” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 492, 493, 499).

Zilnic: Tit 1 – Evrei 3; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 9

Pentru cine anume „totul este curat”?

Cine era sfătuit „să le fie pe plac în toate lucrurile” și pe placul cui să fie?

Cine a scris cu mâna lui „voi plăti”?

Cum s-a vestit cuvântul dovedit nezguduit?

De unde reiese că pasul de organizare a diaconiei a fost după planul lui Dumnezeu?